

Štev. 1.

V Ljubljani, 1. prosinca 1910.

Leto XI.

Materinske pesmi.

Ljubček moj!

Ljubček moj, le snivaj mirno,
sanjaj mi sladkó!
Mati tvoja ljubi vroče,
sinek, te tako.

Zate je molila vedno,
ko si bil bolan
in ob tebi pozabila
vseh je svojih ran...

Ljubček moj, le snivaj mirno,
sanjaj mi sladkó!
Mati tvoja ljubi vroče,
sinek, te tako!

Ob slovesu.

Sin, moj sin, tujina vara! —
Ne zapusti rojstne hiše,
mati prosí te že stara.
Ah, zaman si solze briše
očka tvoj in mati tvoja —
kaj pač mar sva ti midva!
Saj bolest je samo moja,
druge nimam več na svetu...

Ali eno si zapomni:
Sreča v domu le prebiva,
vsak jo išče in jo ljubi,
vsak je človek ne pozna.
Prišli bodo časi, sinko,
ko spominjal se boš tega,
takrat na moj grob poromaj,
jaz branila te bom zla!...

Uspavanka.

Ah, ne boj se, sem pri tebi,
čuvam te tako zvestó!
Glavo nagni, hčerka moja,
spavaj, spavaj mi sladkó.

Jutri zopet greš na trato,
boš igrala se z menoj;
kar želega, ti bom dala,
le zaspi mi zdaj takoj!

Če ne moreš, ti bom pela,
da zatisne sen oči,
naj te čuva božja roka,
spavaj, spavaj, moja hči!

Svetli biseri.

Kakor biser v rosi
se blešče solzice tvoje,
drago, ljubko, dete moje!
Tudi mati, sinček,
si na tihem solze briše,
kadar žalost jo na večer
v sobici obiše.
A te solze grenke,
lite iz bridkosti,
niso kakor tvoje,
biseri sladkosti . . .

V. Vošnjak.

